

A Fővárosi Ítéletábla dr. Kőhalmi Károly pártfogó ügyvéd (fél címe 1)) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt Belügyminisztérium (1051 Budapest, József Attila utca 2-4.) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. szeptember 29. napján meghozott, 22.P.28.185/2010/48. számú ítélete ellen a felperes részéről 49. és a pártfogó ügyvéd által 60. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd, dr. Kőhalmi Károly (fél címe 1) díját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

A le nem rótt 36.000 (Harminchatezer) forint fellebbezési illetéket is a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét, Kérte továbbá nyilatkozattétel adására kötelezését azzal összefüggésben, hogy az 1956-os forradalom során plakát gyártásáért jár a korábban részére adományozott, '56-os Emléklap. Előadta, hogy a korábbi köztársasági elnök a részére adományozott '56-os Emléklapot visszavette az alperes által jegyzett 1997. június 9. napján kelt előterjesztés alapján, mivel állítólagosan az adományozáshoz szükséges feltételeknek nem felelt meg. Az Emléklap visszakövetelése tárgyában írott levelére az alperes 1999. május 19. napján kelt levelével válaszolt. Személyiségi jogsérelmet jelentettek számára az alperes előterjesztésben és válaszlevelében rögzített azon valótlan kitételek, melyek szerint az Emléklapot jogsértő felterjesztés és adminisztrációs hiba miatt kaphatott. Kifogásolta továbbá azon szintén alaptalan közléseket is melyek szerint nincsenek 1956-os érdemei és nem végzett jelentős tevékenységet, valamint nem tudta bizonyítani, a forradalom idején történt röplap gyártást és terjesztést, és sérelmezte azt a kitételt is, hogy az Emléklappal visszaélt volna. Hivatkozott arra, hogy a perben előadott igényét más perben még nem bírálták el, és a plakátgyártásért mindenképpen jár részére az Emléklap. Ennek igazolásául hivatkozott arra is, hogy folyamatban volt egy olyan per, melynek eredményeképpen az '56-os múltjára tekintettel kiutalt otthonában maradhatott, mely tény bizonyítja a jogosultságát.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését indítványozta, arra hivatkozva, hogy a felperes számos hasonló tárgyú pert indított vele és más személyekkel szemben. Hivatkozott ennek során a korábbi belügyminiszter, ... és a felperes között folyamatban volt eljárásra, melyben a felperes keresetét az eljáró bíróságok jogerősen elutasították.

Érdemben a kereset elutasítását kérte, mert nem tanúsított jogsértő magatartást a felperessel szemben, valótlan tényeket nem állított, illetve híresztelt és a valós tényeket sem tüntette fel hamis színben.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek az 1997. június 9. napi előterjesztésben foglaltak tárgyában előterjesztett kérelme tekintetében a pert megszüntette. Az 1999. május 19. napján kelt alperesi levélben foglaltak tárgyában pedig a felperes keresetét elutasította.

Úgy rendelkezett, hogy a le nem rótt 27.000 forint kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság hivatalos tudomása alapján rögzítette azt, hogy a Fővárosi Bíróság a 19.P.25.643/2005. számú perben 2007. május 3. napján hozott ítéletet, melyben a jelen per felperese, illetőleg alperesként az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium álltak perben. Az ítélet szerint a felperes keresete alaptalan volt, mely ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, és a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatot helybenhagyta, majd a jogerős határozattal szemben előterjesztett felperesi felülvizsgálati kérelem sem vezetett eredményre. Az elsőfokú határozat rögzítette, hogy a felperes különböző természetű és jogi személyekkel szemben több éve ugyanazt a kereseti kérelmet terjeszti elő, mely szerint az 1956-ban végzett plakátragasztási tevékenysége érdemessé teszi a visszavont '56-os Emléklap birtoklására, és az alperesi jogelőd által tett előterjesztés alapján történt a visszavonás jogalap nélküli volt. Kitért az elsőfokú bíróság arra is, hogy ezen jogerős ítélettel szemben a felperes perújítási kérelemmel is élt, amelyet a Fővárosi Bíróság szintén jogerősen elutasított, mely végzés 2010. április 7. napján jogerőre emelkedett.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperesnek a per megszüntetésére tett indítványát nem ítélte teljes egészében megalapozottnak.

A felperes valóban számos pert indított annak érdekében, hogy az Emléklapot visszakaphassa, de a perek közül csak azok szolgálhattak a per megszüntetésének alapjául - a peres felek, és pertárgy azonossága mellett -, melyek az 1997. június 9. napján kelt, '56-os Emléklap visszavonását kezdeményező előterjesztést érintő kereseti kérelmek voltak. Az elsőfokú bíróság ezért kizárólag ebben a körben tartotta megalapozottnak az alperes permegszüntetés iránti kérelmét.

Rámutatott, hogy a felperes jelen perbeli keresetlevele az 1999. májusi 19-i válaszlevélben foglaltakat is érintette, ezt az iratot azonban a felperes a korábbi per tárgyává nem tette, ezért ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság érdemben döntött.

Az az alperesi hivatkozás, mely szerint a plakátragasztást nem tekinti olyan jelentős tevékenységnek, ami az Emléklap adományozását indokolta volna, olyan vélemény, amely a személyhez fűződő jogi sérelmet nem alapozhatta meg. Nem volt szükséges a felperesnek bizonyítania azt, hogy a plakátragasztási tevékenységet ténylegesen végezte, és azt sem, hogy ez a tevékenység olyan jelentőségű, ami az Emléklap odaítélését indokolná. Az alperesi közlés ugyanis jellegénél fogva nem volt alkalmas a jogsértésre.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a pert részben megszüntette, és részben a felperesi keresetet alaptalannak minősítve, azt elutasította.

Tekintettel arra, hogy az alperes perköltséget nem igényelt, ezért ennek megfizetésére a felperest sem kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta. Álláspontja szerint az általa becsatolt dokumentumok és hivatkozott tanúvallomások ellenére az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a plakátgyártás tényét miért nem tartja igazoltnak. A határozatban a plakátgyártási tevékenység helyett a plakátragasztási tevékenységről tett említést, amennyiben azonban az általa bizonyított gyártási tény fogadta volna el, akkor a való tényekből kiindulva megfelelő következtetést és megfelelő ítéleti rendelkezést tartalmazott volna a határozat. A plakátgyártási tevékenységét egyértelműen igazolják a ... igazolásában, az 1962. március 12-ei vádiratban és ...nek az 1998. január 16-án kelt nyilatkozatában foglaltak. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az 1997. június 9. napi előterjesztésben előadottakkal kapcsolatos kérelme tárgyában a pert megszüntette, míg az 1999. május 19. napi alperesi levél tartalmával összefüggésben érdemi döntést hozott. A két kérelmet nem lehet egymástól elkülöníteni. Ha a jogsértés megállapítható, akkor az kihat arra is, hogy az Emléklapot jogtalanul vonták vissza. A bizonyítékai mind a plakát gyártására, mind a ragasztásra vonatkoztak, és ezek alapján a korabeli bizottság a tevékenységét érdemesnek találta az Emléklap kiadására.

Az Emléklapot visszavonó határozat csúsztatást tartalmaz, annyiban, hogy csak jelentős tevékenység kifejtése miatt adományozható a lap. A jogszabály szerint azoknak is adományozható az elismerés, akik kiemelkedő szerepet játszottak 1956 eszméinek továbbélésében. Tevékenysége nyilvánvalóan jelentősnek minősül, mert az akkori hatalom miatt különböző hátrányok érték. Ezek voltak a kandidátusi értekezésének és újításainak elutasításai, valamint az a tény, hogy számos munkahelyéről távolították el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelő határozatot hozott, és a tényállásból okszerű következtetést vont le.

A felperes fellebbezése nem tartalmaz olyan további új adatot vagy bizonyítékot, amelyet az elsőfokú bíróság ítélete meghozatala során külön ne értékelt volna.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes körűen ismertette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Jogszerű volt az elsőfokú bíróság döntése a részbeni permegszüntetés tekintetében. Az elsőfokú bíróság pontosan megjelölte azon határozatokat, melyek jogerősen döntöttek az 1997. június 9-ei előterjesztésben foglalt sérelmezett közlésekkel kapcsolatosan. Ezek tekintetében a felperesnek a Pp. 229. § (1) bekezdése alapján nem volt jogosultsága újabb pert kezdeményezni az alperessel szemben. A jogszabály úgy rendelkezik, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó, ugyanazon jog iránt, ugyanazon felek egymás ellen újabb keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a felperesnek azon fellebbezésbeli álláspontját, mely szerint az általa sérelmezett előterjesztés, illetőleg válaszlevél tartalmilag összefüggnek és amennyiben a később keletkezett levél tekintetében a jogsértés fennáll, az kihat az előterjesztéssel összefüggésben

előterjesztett kereseti kérelemre is. A már elbírált döntéssel kapcsolatosan érvényesül az anyagi jogerő, amelynek lényege éppen az, hogy függetlenül bármilyen más körülménytől, adott kérdésben a jogviták megnyugtatóan lezáruljanak. A jogerő áttörésére az adott ügyben előterjesztett rendkívüli perorvoslatok szolgálnak, melyet jelen esetben a felperes teljes egészében kimerített, ezért nincsen jogi lehetősége arra, hogy a már elbírált kérdésben újabb jogvitát kezdeményezzen az alperessel szemben.

Az alperes válaszlevelében foglaltakkal kapcsolatosan elsődlegesen arra hívja fel a másodfokú bíróság a figyelmet, hogy kitüntetés vagy elismerés adományozása és visszavonása során meghozott döntés felülbírálatára nincs jogi lehetősége. Az elismerés adományozásának feltételeit és körülményeit jogszabály határozta meg. A jogszabályi feltételeknek való megfelelés alapvetően történeti, történeti állásfoglalás kérdése, mely szakterületen az eljáró bíróságok nem jogosultak dönteni.

Osztotta a másodfokú bíróság azt az elsőfokú ítéleti álláspontot is, hogy az 1999. május 19. napján kelt levél sérelmezett kitételei kizárólag véleménynyilvánításként értelmezhetőek, melyek megfogalmazásuknál és tartalmuknál fogva nem voltak indokolatlanul bántóak és sértőek, ezért jogsértés megállapításának nem volt helye.

A felperes által felsorakoztatott bizonyítékok tartalmi megítélése szintén történeti szakmai feladat, kizárólag ezen tudományág képviselői jogosultak arra, hogy a dokumentumok alapján döntsenek a felperes esetleges forradalmi érdemeiről. Megjegyzi azonban a másodfokú bíróság, hogy alapvetően véleményezési kérdés az, hogy a felperes esetleges tevékenysége elismerhető-e bármilyen módon.

A felperesi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd munkadíját teljes egészében az állam viseli a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége miatt a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2012. december 11.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő

